

imod jeg troer, at det, saaledes som det nu er affattet, ikke vil gjøre den tilsigtede Nytte. Det er mig derimod ligegyldigt, om denne Skat bliver paalignet som en Statskat eller en Communeskat, naar den kun bliver lignet paa alle Hunde. Dermed vil jeg imidlertid ikke have sagt, at jeg ikke skulde kunne gaae ind paa, at de Hunde, som holdes bundne, holdes i Bænte, kort sagt, som holdes i Bevaring, bleve fritagne for Skatten, hvis man maatte finde dette rigtigt, men der maatte da i saa Fald tillige gives nærmere Regler om, hvad derved skulde forstaaes; hvis det kunde tilstedes, at en Hund, om hvilken det hed sig, at den holdtes bunden, alligevel i de ³/₄ af Døgnet kunde gaae løs omkring, saa vilde det jo blive let at omgaae Lovens Bestemmelse. Det var kun dette, jeg foreløbigt vilde tillade mig at bemærke.

J. Andersen: Jeg kan i Et og Alt tiltræde, hvad den ærede foregaaende Taler bemærkede med Hensyn til den Bestemmelse i Lovudkastet, ifølge hvilken det paa Landet skulde overlades til Sogneforstanderstaberne, om de vilde paalægge den i Udcastet omhandlede Skat eller unblade dette. Alt efter deres eget Forholdt befindende. Jeg troer, at dette er en meget uheldig Bestemmelse, som vil virke meget lidet heldigt og vil medføre, at Hensigten med Lovudkastet langt fra bliver naaet. Ligesom den ærede foregaaende Taler maa jeg derfor ønske, at vi kunde komme til en saadan Bestemmelse, at Forholdet blev eens for alle Landdistricter. Udcastets § 1, som angaaer Kjøbstæderne, kan jeg fuldkomment tiltræde. Naar Communalbestyrelserne ønske en saadan Ret som den deri fastsatte, saa bør vi ikke lægge dem Hindringer i Veien; men, naar det imidlertid i Motiverne hedder, at Hensigten ogsaa med denne Bestemmelse er at faae Hundeholdet indskrænket, saa troer jeg rigtignok heller ikke, at Hensigten derved vil blive naaet i Kjøbstæderne. Vi see jo saaledes f. Ex. her i Kjøbenhavn, hvor man dog i mange Aar har haft en høj Hundeskat, alligevel en Masse Hunde, der ikke ere til nogen Nytte. Med Hensyn til Spørgsmaalet, hvorvidt man bør bestaa alle Hunde uden Undtagelse, vil jeg ligeledes tillade mig et Par Be-

mærkninger. Der er nogle Hunde, der holdes, saa at sige, for en vis Næringsveis og Næringsdrifts Skyld. Jeg skal som saadanne nævne Jagthunde. Søgeren maa absolut holde Hunde, og det turde derfor maaskee være temmelig ubilligt for deres Vedkommende at paalægge en Hundeskat, thi de holde jo kun Hunde for at kunne drive deres Næring. Det Samme gjælder om Schæferhunde eller Vægterhunde; ogsaa med Hensyn til dem kunde der være Grund til at tage under nærmere Overveielse, hvorvidt de bør bestaaes, ligesom noget Lignende lader sig sige om de saakaldte Vognhunde, som Fragtmænd maae holde. Jeg kunde ogsaa ønske det taget under nærmere Overveielse, om ikke isoleret liggende Gaarde burde have Moderation i Henseende til Hundehold. Jeg kunde dernæst ønske, at der endvidere blev tilføjet Lovforslaget en Bestemmelse med Hensyn til omstreifende Hunde. Det nytter nemlig ikke, at man paalægger en Hundeskat, naar dog Mænd, der finde, at de have Raad til at betale denne Skat, uhindret kunne lade deres Hunde streife omkring og genere Naboerne. Jeg vilde derfor ønske, at der maatte blive føjet en Bestemmelse til Lovforslaget, der gik ud paa, at, naar en Hund streifede omkring uden at følge nogen Herre, da maatte den Mand, paa hvis Mark, eller i hvis Gaard den omstreifende Hund fandtes, være berettiget til at skyde den ned. Jeg veed nok, at man kan sige, at Vedkommende kan forfølge og optage en saadan Hund, men jeg skal dertil bemærke, at det ikke er let at forfølge en saadan Hund over Gjerder og Marker, paa Grund af den Fart, hvormed Hunden løber. Dertil kommer, at det, selv ajsheet herfra, ofte kan være Tilfældet, at man ikke kan faae Erstatning. Jeg kjender saaledes et Tilfælde, hvor der var Tale om at faae Erstatning for den Skade, en omstreifende Hund havde gjort; jeg blev taget til Vidne i dette Tilfælde, men jeg turde ikke bestemt fremstaae og vidne, at det var den og den bestemte Hund, skøndt jeg nok troede, at jeg kjendte Hunden. Jeg kjender et andet Tilfælde fra iaar, hvor en omstreifende Hund havde taget Ophold i en Mandes Gaard. Manden troede, at den tilhørte hans Virkeдомmer, og sendte derfor Bud til denne, men Hunden